

Arrest

nr. 272 673 van 12 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2022 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 16 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 3 juli 2020. Ook zijn broer J., zus A. en moeder dienen een beschermingsverzoek in op respectievelijk 16 oktober 2019 en 20 februari 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 13 december 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 8 oktober 1997 in de stad Mejicanos in het departement San Salvador. Van september 2017 tot december 2017 nam u deel aan het zesde seizoen van 'Calle 7'. Dat is een El Salvadoraans tv-programma dat nationaal uitgezonden wordt en waarbij twee ploegen het wekenlang tegen elkaar opnemen in diverse fysieke proeven en waarbij de winnaar een cashprijs ontving. U begon aan universitaire studies sportwetenschappen in februari 2019 maar stopte hiermee in mei 2019. Sinds 7 januari 2019 tot 5 augustus 2019 werkte u bij Motto Express in Santa Tecla. Sinds november 2018 woonde u met uw moeder I.Y.F.M.(...) (O.V. 9.006.650; CG 20/13225), uw broer J.G.C.F.(...) (O.V. 8.928.995; CG 19/24547) en uw zus A.D.C.F.(...) (O.V. 9.006.663; CG 20/13227) in Residencial Campo Verde, Santa Teresa in Ciudad Merliot in de stad Santa Tecla in het departement La Libertad.

Op een zaterdagavond eind juli 2019, toen u samen met uw broer terug wandelde naar uw residentie, werden jullie tegengehouden door twee bendeleden van de MS13. De bendeleden herkenden jullie van de televisie en dachten dat jullie veel geld hadden, waardoor zij vervolgens vijf dollar renta per week van jullie afzonderlijk eisten. U en uw broer dienden dit een week later op dezelfde dag en hetzelfde uur te betalen. Toen ze jullie vroegen of jullie tatoeages iets te maken hadden met een rivaliserende bende, repliceerden jullie dat het gewoon om kunst ging. U betaalde effectief twee keer die vijf dollar, tot ze die tweede keer de renta optrokken tot 500 dollar per week voor de komende week. Ze dreigden u, uw broer en uw familie te vermoorden, als u hen niet betaalde. Jullie dienden hierop jullie ontslag in op jullie werk. Jullie doken vervolgens midden augustus 2019 onder bij een vriend van uw broer, J.P.(...), in Residencial Holanda, waar jullie verbleven tot aan jullie vertrek. Uw moeder en zus doken op hetzelfde moment onder bij een tante langs moederskant.

U en uw broer verlieten El Salvador op 6 oktober 2019 en vlogen via Spanje naar België, waar u aankwam op 8 oktober 2019. Jullie dienden hier vervolgens op 16 oktober 2019 een verzoek tot internationale bescherming in. Op 14 februari 2020 verlieten ook uw moeder en haar partner G.F.C.R.(...) (O.V. 9.006.651; CG 20/13226), en uw zus en haar partner J.A.J.R.(...) (O.V. 9.006.668; CG 20/13228) El Salvador. Zij dienden in België een verzoek om internationale bescherming in op 20 februari 2020.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming, legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart (DUI), uw studentenkaart, uw NIT-kaart en uw vluchtinformatie naar België neer. U legde eveneens een USB-stick neer met video's en foto's van de competities uit Calle 7, foto's van atletiekaangelegenheden, uw tewerkstellingsattest en nieuwsberichten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw asielaanvraag blijkt verder dat u uw verzoek baseert op dezelfde motieven ingeroepen door uw zus A.D.C.F.(...) (O.V. 9.006.663; CG 20/13227). Gezien er ten aanzien van uw zus een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw zus is gebaseerd op de volgende motieven:

“Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielaanvraag bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden en tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtaanvraag onderuit haalt.

Om te beginnen wordt de door u beweerde vrees in verregaande mate ondermijnd door de vaststelling dat uw moeder I.Y.F.M.(...) (O.V. 9.006.650; CG 20/13225) samen met u is vertrokken uit El Salvador, om dezelfde reden als u een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in België, alvorens afstand te doen van haar verzoek en vrijwillig terug te keren naar El Salvador (de informatie waar het CGVS zich op baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier). Dat uw moeder oprecht zou hebben geloofd dat haar leven of haar grondrechten zo acuut in gevaar waren dat zij haar herkomstland moest verlaten, in België internationale bescherming verzocht, en vervolgens besloot terug te keren naar El Salvador zonder de afloop van haar procedure af te wachten, past in geen enkel logisch geheel. Uit jullie verklaringen blijkt immers duidelijk dat zij haar vrees baseerde op dezelfde problemen als degene die u gekend zou hebben (CGVS 20/13225, p. 16-17). Uw moeder zou dan wel niet persoonlijk bedreigd zijn geweest, maar vreesde desondanks toch dat haar in El Salvador hetzelfde zou kunnen overkomen als u en haar partner (CGV 20/13225, p. 16), en volgens uw verklaringen zouden bendeleden tegen u bedreigd hebben uw moeder te vermoorden (CGVS, p. 22, p. 24-25). Gevraagd aan uw ex-partner Jeffrey naar de huidige verblijfplaats van uw moeder, bevestigt hij dat ze is teruggekeerd en beweert hij dat ze intieme problemen had en in België naar een psycholoog ging, maar er verder niets over weet. Gevraagd wat jullie familie hem verteld heeft, kan hij hier verder niets over vertellen en blijkt hij niet eens de moeite te hebben genomen om hier naar te vragen bij u of uw familie (CGVS 20/13228 2, p. 13-14). Dit gebrek aan interesse is uitermate vreemd, gezien ook hij beweert dat jullie problemen zijn directe vluchtaanleiding uit El Salvador was (CGVS 20/13228 1, p. 13). Zijn excuus dat het zaken van jullie familie zijn en hij zich er niet mee moet, is dan ook niet afdoende, zeker gezien hij jullie wel beweert te beschouwen als familie (CGVS 20/13228 2, p. 3, p. 14). Noch biedt dit een afdoende verklaring over waarom uw moeder zou terugkeren naar El Salvador terwijl jullie beweren dat jullie levens er in gevaar zijn.

Verder kan er geen enkel geloof worden aan jullie verklaringen over de problemen van uw twee broers, die ook de aanleiding zouden zijn van uw eigen problemen (CGVS, p. 19). Zo zijn hun verklaringen over wanneer zij werden benaderd door bendeleden tegenstrijdig met hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Uw broer J.(...) stelt tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij en uw broer E.(...) op 27 juli 2019 benaderd zijn door twee bendeleden die hen wilden afpersen (CGVS 19/24547, p. 17), en ook E.(...) situeert dit incident tijdens zijn persoonlijk onderhoud op een zaterdagavond eind juli 2019 (CGVS 19/24548, p. 19). Bij DVZ hadden zij echter allebei laten optekenen dat dit incident plaatsvond in augustus 2019 (DVZ vragenlijst 19/24547, p. 1, punt 5; DVZ vragenlijst 19/24548, p. 1, punt 5). Wanneer uw broer E.(...) erop gewezen wordt dat zij allebei over augustus spreken bij DVZ, werpt hij op dat hij snel spreekt en er daardoor dingen zijn die niet worden begrepen (CGVS 19/24548, p. 25). Deze

uitleg is onafdoende. Het verslag van zijn interview werd immers terug aan hem voorgelezen en hij verklaart ook de tolk goed te hebben verstaan bij DVZ, en alhoewel hij aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud gewag maakt van enkele dingen die niet zouden kloppen in zijn interview met DVZ, vermeldt hij niets over de datum van het incident (CGVS 19/24548, p. 2-3). Hij argumenteert eveneens dat het in juli gebeurde omdat anders de datum van het incident niet overeenkomt met de datum van zijn ontslagbrief (CGVS 19/24578, p. 25). Ook dit is een uitermate zwak excuus, gezien er van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij vanaf het begin verklaringen aflegt die ook coherent zijn met de documenten die hij neerlegt.

Verder zijn ook jullie verklaringen over de benedeleden die uw broers zouden hebben benaderd niet coherent en op sommige vlakken zelfs ronduit tegenstrijdig. J.(...) beweert de benedeleden niet te kunnen beschrijven omdat het donker was. Diezelfde benedeleden zouden hem en E.(...) nochtans herkend hebben als bekende personen van televisie (CGVS 19/24547, p. 15). Men zou toch denken dat als de benedeleden enerzijds uw broers konden herkennen, uw broers ook genoeg van deze benedeleden gezien hebben om hen een beetje te kunnen omschrijven. Hij kon hen bovendien goed genoeg zien in het donker om hen aan de hand van hun tatoeages te identificeren als benedeleden van de MS13 (CGVS 19/24547, p. 17). Dat hij kon zien aan hun tatoeages dat de benedeleden lid waren van de bende MS13 is daarbij ook tegenstrijdig met zijn verklaringen bij DVZ, waar hij beweerde maar te denken dat de benedeleden lid waren van de MS13 (DVZ vragenlijst 19/24547, p. 1, punt 5). Ook volgens E.(...) zou het om benedeleden van de MS gaan, maar hij beweert dit dan weer te weten omdat hij het gehoord heeft van Salvadoranen en Latino's die luid spreken, en vermeldt helemaal niets over de tatoeages die J.(...) gezien zou hebben (CGVS 19/24548, p. 20). Het is verder uitermate vreemd dat u maar blijkt te vermoeden dat deze benedeleden van de MS zijn, terwijl uw broers dit wel zo zeker blijken te weten (CGVS p. 8, p. 19). Nog vreemder is dat G.(...) helemaal niets kan zeggen over deze benedeleden en er zelfs niet eens naar gevraagd blijkt te hebben bij uw broers. Zijn excuus, dat hij zich niet comfortabel voelde om het daar met hen over te hebben omdat ze zich nog steeds angstig voelden, kan niet overtuigen (CGVS 20/13226, p. 17). De benedeleden die G.(...) aanspraken vroegen namelijk naar uw broers (CGVS, p. 14), en jullie hebben omwille van deze problemen het land verlaten, dan kan er verwacht worden dat jullie hierover met elkaar spreken.

Daarnaast slagen jullie er ook niet in om coherente verklaringen af te leggen over de geldbedragen die van jullie werden gevraagd. Zo beweert J.(...) dat er eerst een bedrag van vijf dollar elk werd gevraagd van hem en E.(...), zij dit de week erop betaalden, waarop het bedrag verhoogd zou zijn geworden naar 500 dollar, maar zij dus slechts één keer die vijf dollar hebben betaald (CGVS 19/24547, p. 18-19). E.(...) stelt dan weer meermaals dat er eerst 50 dollar van hem werd gevraagd, voor hij zijn verklaringen aanpast naar vijf dollar en zich er dan maar simpelweg van afmaakt dat hij dit niet gezegd zou hebben (CGVS 19/24548, p. 18, p. 21). Bovendien stelt hij, in tegenstelling tot J.(...), deze vijf dollar twee maal betaald hebben (CGVS 19/24548, p. 22). Uw moeder beweert dan weer dat de benedeleden niet bij de tweede ontmoeting vroegen naar de 500 dollar, maar dat zij al onmiddellijk bij de eerste ontmoeting tegen uw broers zeiden dat ze de volgende week 500 dollar moesten betalen. Hiermee geconfronteerd, volhardt uw moeder slechts in haar eigen antwoord, maar geeft zij geen enkele verklaring voor deze tegenstrijdigheid (CGVS 20/13225, p. 19). U weet dan weer enkel dat de benedeleden het bedrag van de renta verhoogden naar een bedrag tussen de 700 en 1000 dollar, maar weet niet of uw broers dit samen of elk apart dienden te betalen (CGVS, p. 24). Volgens uw moeder en G.(...) moesten uw broers dan weer samen 500 dollar betalen (CGVS 20/13225, p. 20; CGVS 20/13226, p. 18), terwijl volgens uw broer E.(...) zij elk apart 500 dollar moesten betalen (CGVS 19/24548, p. 22). Dat jullie verklaringen over de gevraagde geldbedragen dermate inconsistent zijn, doet nog verder afbreuk aan jullie asielrelaas.

Het is bovendien uitermate vreemd dat uw broers, als bekende personen, het risico namen om jullie beveiligde privéwijk te voet te verlaten (CGVS 19/24547, p. 15). Uw broers zouden nochtans op de hoogte zijn van hoe gevaarlijk het was in de buurt van de kolonie, en hadden door ervaringen op eerdere woonplaatsen al uit veiligheidsoverwegingen een extra wagen gekocht zodat jullie je niet te voet of met het openbaar vervoer moesten verplaatsen (CGVS 19/24547, p. 6, p. 8). Het komt daarnaast weinig aannemelijk over dat uw broers pas op 27 juli 2019 werden afgeperst, opvallend genoeg net twee dagen nadat J.(...) zijn paspoort verkreeg, terwijl jullie al sinds december 2018 in Residencial Campo Verde woonden, het programma Calle 7 al ophield met bestaan op 28 december 2018 en de buurt van jullie kolonie zo gevaarlijk was (CGVS 19/24547, p. 5, p. 9).

Ook over de periode waarin uw broers ondergedoken leefden bij een vriend leggen uw broers tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart J.(...) dat zij onderdoken bij J.P.(...) op een woensdag begin augustus nadat de renta werd opgetrokken (CGVS 19/24547, p. 19), terwijl dit volgens E.(...) midden

augustus 2019 was (CGVS 19/24548, p. 13, 18). Daarnaast beweert J.(...) aanvankelijk dat hij nog eens is teruggekeerd naar het huis in Residencial Campo Verde om te kijken of alles in orde was aangezien hun bezittingen daar nog stonden en zij er ook nog hun koffers zijn gaan pakken (CGVS 19/24547, p. 10), terwijl E.(...) beweert dat uw moeder dat voor heen deed (CGVS 19/24548, p. 19). Later verklaart J.(...) dan weer dat jullie een keer per week gingen controleren of alles in orde was in het huis. Volgens u zou er echter niemand meer zijn teruggekeerd, ook niet ter controle (CGVS, p. 12). Dat uw broers volgens E.(...) bovendien continu binnen bleven (CGVS 19/24548, p. 14), druist verder in tegen de bewering van uw moeder dat ze soms drie keer per week uw broers bezocht en soms J.(...) ophaalde om rond te gaan en alles te regelen terwijl jullie bij die vriend verbleven (CGVS 20/13225, p. 20-21), en tegen de verklaringen van J.(...) die beweert op 5 oktober 2019 zijn laatste optreden te hebben gehad (CGVS 19/24547, p. 14). Dat hij overigens dit risico zou nemen, terwijl jullie op dat moment de gevraagde 500 dollar niet aan de bendeleden hadden betaald (CGVS 19/24548, p. 22), kan ook niet overtuigen. Ook volgens E.(...) zouden u en uw moeder tot wel drie keer per week zijn langsgekomen bij die vriend (CGVS 19/24548, p. 14-15). Dat jullie dit risico zouden nemen om uw broers te bezoeken terwijl zij ondergedoken zaten, is eerst al uitermate vreemd en gaat in tegen uw verklaringen dat u hen daar niet hebt bezocht en dat u het van uw moeder ook niet weet (CGVS, p. 13). Bovendien is ook uw eigen gedrag in deze periode uitermate vreemd. Zo beweert u dat u en uw moeder jullie huis hadden verlaten naar aanleiding van uw broers. Dat jullie na het vertrek van uw broers naar het buitenland dachten dat jullie problemen gewoonweg opgelost zouden zijn, is uitermate vreemd, zeker gezien volgens jullie broers ook jullie leven in gevaar was door hun problemen (CGVS 19/24547, p. 9). Het is daarbij eveneens opvallend dat gevraagd aan E.(...) over waar jullie juist verbleven bij uw tante, hij hier geen zinnig antwoord op weet te geven. Hij maakt er zich een eerste keer vanaf door te stellen dat hij niet weet waar deze tante woont omdat voor hem enkel u, uw moeder en J.(...) zijn familie zijn (CGVS 19/24548, p. 25). Dit antwoord is niet afdoende gezien ook u en uw moeder er verbleven omwille van problemen die hij zou hebben gehad en hij jullie ook nog bleef zien op het moment dat jullie daar verbleven. Hierop gewezen, poneert hij dat hij er nooit naar gevraagd heeft en gaat hij naast de kwestie verder dat jullie nooit enige steun van familie hebben gehad (CGVS, p. 25). Bovendien zou deze tante niet eens werkelijk een familielid van jullie zijn, in tegenstelling tot wat E.(...) laat uitschijnen, maar gewoon een vriendin van uw moeder (CGVS 19/24548, p. 14; CGVS, p. 11).

Wat betreft de problemen die u nog zou gehad hebben na het vertrek van uw broers, is het uitermate vreemd dat zij hierover helemaal niets blijken te weten. J.(...) verklaart dat u het land hebt verlaten omdat hij en E.(...) werden afgeperst en ze daarbij de hele familie hadden bedreigd (CGVS 19/24547, p. 9). Hij beweert echter dat enkel hij en E.(...) persoonlijk problemen hebben gehad met bendeleden (CGVS 19/24547, p. 12). Bovendien blijkt hij niet eens op de hoogte te zijn dat jullie zijn teruggekeerd naar jullie huis, maar beweert dat jullie moeder zich verborgen hield (CGVS 19/24547, p. 19). Ook E.(...) blijkt niets te weten over het feit dat u zelf nog problemen heeft gekend met bendeleden (CGVS 19/24548, p. 15, p. 24). Jullie hadden op het moment van de persoonlijke onderhouden van uw broers, op 1 juli 2020 en 3 juli 2020, nochtans al El Salvador verlaten en uw moeder beweert dat uw broers weldegelijk op de hoogte waren van het feit dat ook jullie problemen hebben gehad (CGVS 20/13225, p. 24). Dat uw broers gewoonweg beweren dat jullie geen problemen hebben gehad, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van wat u en G.(...) zou zijn overkomen. U liet het dan weer na om iets te vermelden bij DVZ over het incident dat G.(...) zou zijn overkomen. U verklaarde er namelijk dat uw broers problemen kenden, het vervolgens rustig was en u pas opnieuw problemen kende in januari 2020 (DVZ verklaringen, p. 2, punt 5). Nochtans beweert u bij het CGVS dat G.(...), die op dat moment al bij u en uw moeder woonde, eind november 2019 benaderd zou zijn door twee bendeleden die vroegen naar 'die van Calle 7' en u hierdoor van job besloot te veranderen (CGVS, p. 9). Aangaande het beweerde incident van 6 januari 2020, wordt nog opgemerkt dat u niet met zekerheid kunt zeggen dat deze individuen tot MS-13 behoorden. U had ze nooit eerder gezien en kunt ze niet eens beschrijven. U voert aan dat u ze niet goed heeft kunnen zien daar u de wagen onder een boom heeft moeten parkeren, het al donker was en ze u gevraagd hadden de lichten van de wagen te doven (CGVS, p. 22). Later veronderstelt u dat G.(...) met dezelfde bendeleden te maken heeft gehad omdat die bendeleden ook naar uw broers gevraagd hadden (CGVS, p. 25). Uw uitleg tevoren dat jullie eerlijk gezegd niet weten door welke bende G.(...) benaderd werd omdat het nogal moeilijk is bendes van elkaar te onderscheiden vermits aan de ene kant van de straat het de ene bende kan zijn en aan de andere kant de ander, is in deze dan ook verwonderlijk. Sterker nog: u heeft G.(...) niet eens gevraagd hoe die bendeleden eruitzagen (CGVS, p. 8). Het is hoogst eigenaardig dat u eerst het beeld schetst van iemand die voorzorgsmaatregelen treft en probeerde op alternatieve manieren naar het werk te gaan: nu eens zette uw moeder u af, soms ging u zelf, soms werd u opgepikt door collega's die dichtbij woonden en tenslotte overnachtte u ook al eens bij een vriendin (CGVS, p. 8). Op de vraag hoe de bendeleden u hebben kunnen stoppen, neemt u ineens aan dat de bendeleden uw "routine" kenden (CGVS, p. 21). Voorts stelt u bij het CGVS dat de man achter u zijn

pistool toonde (CGVS, p. 19), daar waar u voor DVZ stelde dat de man die vooraan zat zijn geweer bovenhaalde (DVZ verklaringen, p. 2, punt 5). Bovendien diende u geen aangifte in bij uw autoriteiten. Uw poging tot verschoning, met name dat u geen klacht bij de politie bent gaan indienen omdat er veel corruptie is en de politie in contact staat met de bendes, kan niet overtuigen. Zo diende u evenmin een klacht in bij het Openbaar Ministerie, omdat een vriendin van uw moeder dit afraaide (CGVS, p. 25) of bij een ander politiedepartement. Er kan echter van u verwacht worden, dat indien u werkelijk voor uw leven vreesde, u enige moeite deed om naar de autoriteiten van uw land te stappen. Als zij niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij vanzelfsprekend ook niet optreden.

Tot slot zijn jullie ook nog tegenstrijdig over wanneer jullie besloten het land te verlaten en hoe de reis geregeld werd. Volgens E.(...) zou uw moeder de reis van uw broers telefonisch geregeld hebben op 9 september 2019 en hij denkt dat ze de vliegtickets kocht in San Benito (CGVS 19/24548, p. 8, p. 18). Uw moeder beweert echter dat ze de tickets kocht in Las Cascadas en J.(...) haar vergezelde (CGVS moeder, p. 18). Dat zij echter het risico zouden nemen om naar Las Cascadas te gaan op een moment dat zij jullie huis in Santa Tecla, Ciudad Merliot hadden ontvlucht en ondergedoken zaten in Residencial Holanda in San Salvador (CGVS 19/24548, p. 12-13) en op dat moment de gevraagde 500 dollar niet hadden betaald (CGVS, p. 22), is weinig aannemelijk. E.(...) legt in dit verband een document van een reisbureau neer. Hier kan echter niet uit worden afgeleid waar deze tickets juist werden gekocht, gezien op de factuur zowel het adres van Las Cascadas staat als het adres van San Benito. Het is verder uiterst eigenaardig dat jullie broers beweren dat u en uw moeder eigenlijk van plan waren gelijktijdig met hen te vertrekken, maar dit niet deden omdat jullie op dat moment niet voldoende geld hadden en daarom pas gekomen zijn nadat de motorfietsen, de wagen en de inboedel van het huis verkocht waren (CGVS 19/24547, p. 9, p. 16; CGVS 19/24548, p. 12). Dit staat haaks op de verklaringen van uw moeder, die beweert dat jullie nog helemaal geen plannen hadden om naar België te komen toen uw broers vertrokken en jullie pas op 6 januari 2020 het besluit namen om El Salvador te verlaten (CGVS 20/13225, p. 17). Dat jullie verklaringen over de problemen van uw broers, de problemen die u en G.(...) gekend zouden hebben en de verklaringen over de regeling van jullie reizen zo tegenstrijdig zijn, haalt zowel de geloofwaardigheid van de problemen van uw broers als de problemen die u en G.(...) nog gehad zouden hebben als gevolg van de problemen van uw broers volledig onderuit.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart, studiebewijzen, werkdocumenten, visitekaartjes, foto's van dansaangelegenheden, de verkoopakte van uw wagen, uw vluchtinformatie, uw diploma secundair onderwijs, hebben louter betrekkingen op uw identiteit, studies, werk, de verkoop van uw wagen, en het feit dat u deelnam aan danswedstrijden en televisieprogramma's. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie."

Ook de documenten die u neerlegt, kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw studentenkaart, uw NIT-kaart, de video's en foto's van de competities uit Calle 7, foto's van atletiekaangelegenheden en uw tewerkstellingsattest hebben louter betrekking op uw identiteit, uw scholing, uw werk en uw sportieve en competitieve activiteiten. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie. De nieuwsberichten die u neerlegt hebben slechts betrekking op de algemene situatie in uw land, en houden geen verband met de door u aangehaalde feiten (CGVS, p. 23).

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisereerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat er ook ten aanzien van uw broer J.G.C.F.(...) (O.V. 8.928.995; CG 19/24547), de partner van uw moeder G.F.C.R.(...) (O.V. 9.006.651; CG 20/13226) en de ex-partner van uw zus J.A.J.R.(...) (O.V. 9.006.668; CG 20/12338) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift en stukken

Verzoeker verwijst integraal naar het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift van zijn zus A., gekend onder rolnummer 270 157. Dit middel luidt als volgt:

“In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 17 van het koninklijk besluit tot de regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het KB CGVS), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven omtrent de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas en tracht deze te weerleggen.

In het kader van de subsidiaire bescherming wijst verzoekster op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Zij stelt dat het land wordt gerund door bendes en wordt gezien als een van de gevaarlijkste landen ter wereld. Zij citeert in dit verband landeninformatie.

Verder verwijst verzoekster naar het Nansen-rapport 2021/2 “El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag” dat volgens haar bevestigt dat de bendes niet louter als criminele organisaties kunnen worden bestempeld daar hun daden en beweegredenen niet louter van economische aard zijn en dat er moet worden nagegaan of er een effectieve bescherming voorhanden is in El Salvador tegen de bendes, die wel degelijk als politieke actoren moeten worden beschouwd. Verzoekster concludeert dat de verwerende partij zich niet langer kan verschuilen achter het argument dat de bendes louter moeten worden aanzien als criminele organisaties en dat er een individuele en specifieke vrees moet worden aangetoond.”

Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgende stukken toe:

- UK Home Office “Country Policy and Information Note: El Salvador: Fear of gangs” van januari 2021;
- Nansen-rapport 2021/2 “El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag”.

3. Aanvullende nota

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvullende nota over, waarbij een psychologisch verslag van 21 april 2022 wordt gevoegd.

4. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

In de bestreden beslissing wordt terdege overwogen dat verzoeker geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in verzoekers hoofde heeft kunnen vaststellen.

Ter terechtzitting stelt de raadvrouw van verzoeker dat het *“trauma”* een grote invloed heeft gehad op zijn geheugen en dat hij zich de zaken minder goed of anders herinnert.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker voor het neerleggen van dit psychologisch verslag nooit melding heeft gemaakt van enige psychische problematiek. Uit het psychologisch verslag kan overigens ook niet blijken dat hij zonder specifieke steunmaatregelen niet in staat zou zijn (geweest) deel te nemen aan de procedure voor het aanvragen van internationale bescherming. Verzoeker maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) geen dergelijke noden kenbaar (vragenlijst *“bijzondere procedure noden”* DVZ). Hij heeft op geen enkel moment aangegeven dat hij omwille van zijn voorgehouden psychologische toestand niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de thans gevoerde procedure, noch om enige andere reden.

Nergens uit dit attest kan blijken dat verzoeker wegens psychische problemen niet op volwaardige wijze kon deelnemen aan een persoonlijk onderhoud; er wordt niet aangegeven waar, op welke wijze of in welke mate de psychische problemen van verzoeker een deelname aan het persoonlijk onderhoud op het CGVS zouden hebben verhinderd of bemoeilijkt. Dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde om de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voren te brengen, kan uit het attest niet worden afgeleid.

Dit blijkt evenmin uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker kon immers zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteenzetten. Hij kon het gesprek volgen, begreep de gestelde vragen en kon hierop doorgaans concrete antwoorden formuleren. Er blijkt niet dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn beschermingsverzoek op een dienstige en volwaardige wijze toe te lichten. Verzoeker noch zijn raadsman maakten tijdens het gehoor op het CGVS op enige wijze melding van zijn mentale gezondheidstoestand en de eventuele impact ervan op het afleggen van volwaardige verklaringen of eventuele moeilijkheden om zich bepaalde feiten te herinneren. De Raad besluit dat het persoonlijk onderhoud op het CGVS in normale omstandigheden is verlopen.

Overigens kan uit het psychologisch verslag blijken dat verzoekers psychotherapeutische en medicamenteuze behandeling pas werd opgestart nadat verzoeker in oktober 2020 een psychotische decompensatie meemaakte, waarna hij moest worden gehospitaliseerd. Deze psychotische decompensatie had dus pas plaats nadat hij reeds op 3 juli 2020 op het CGVS werd gehoord.

In het psychologisch verslag kan ook worden gelezen dat verzoeker 'heden' (*“actuellement”*) psychische problemen kent als concentratie- en geheugenproblemen. Zoals reeds gezegd, kan niet blijken dat deze problemen zich ook al voordeden tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Waar de raadvrouw verzoekers psychologische problemen linkt aan een trauma in het land van herkomst, kan dit niet blijken uit het psychologisch verslag waar enkel wordt vermeld dat verzoekers huidige psychologische problemen het gevolg zijn van een psychotische decompensatie in oktober 2020, toen hij zich al in België bevond. In het gehoorverslag van zijn zus kan overigens het volgende worden gelezen:

“Ik heb last me vertrouwen opnemen omdat mijn broer in het centrum een relatie is gestart met iemand die bij Fedasil werkt. En dit is een psychologe. En ze heeft hem psychologisch mishandeld en hij is nu naar het ziekenhuis, hij zit nu onder medicatie. Hij is in het ziekenhuis van Brugmann geweest. Hij ziet er niet meer alert uit, hij ziet er niet meer normaal uit sinds kerst. Het enige wat Fedasil gedaan heeft, is de psychologe ontslaan en ze hebben dan mijn broer weggestuurd naar een ander centrum in Couvin.

Welke broer is dat?

A.E.”

Hieruit blijkt eerder dat verzoekers problemen het gevolg zijn van een psychologische mishandeling tijdens een liefdesrelatie in België (NPO zus, p. 21).

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat de commissaris-generaal verkeerdelijk heeft besloten dat zijn rechten in het kader van de gevoerde procedure werden gerespecteerd en dat hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekers vluchtmotieven identiek zijn aan die van zijn zus A., zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Hij roept geen eigen andere motieven in. Deze vaststelling wordt noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting betwist.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker dan ook nagenoeg identiek dezelfde beslissing als aan zijn zus A. betekend.

Zoals hij in het thans voorliggende verzoekschrift zelf aangeeft, stelt de Raad verder vast dat verzoeker hierin integraal verwijst naar het middel van zijn zus in haar beroep.

De zaken met rolnummers 270 682 en 270 157 werden tijdens de terechtzitting dan ook samen opgeroepen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest van 12 mei 2022 met nr. 272 668 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekers zus A. verworpen.

In dit arrest wordt in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet gemotiveerd als volgt:

“5.1. Verzoekster en haar twee broers verklaren dat zij El Salvador hebben verlaten omwille van problemen met de bende Mara Salvatrucha (hierna: MS-13). Hun vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat.

In juli 2019 zouden de twee broers zijn benaderd door bendeleden van de MS-13 die hen herkenden van het televisieprogramma ‘Calle 7’; zij dachten dat zij veel geld hadden en zouden hen om die reden hebben afgeperst. Door deze problemen doken zowel haar broers als verzoekster en haar moeder onder. Toen haar broers in oktober 2019 El Salvador verlieten, was verzoekster in de veronderstelling dat hun problemen voorbij waren en keerde zij samen met haar moeder terug naar hun huis in Santa Tecla. In november 2019 zou de partner van haar moeder echter zijn benaderd door twee bendeleden die vroegen naar haar broers. Op 6 januari 2020 zou ook verzoekster ernstige problemen hebben gekend met drie bendeleden omwille van haar broers die nog een openstaande schuld hadden bij hen, waarbij doodsb bedreigingen werden geuit ten aanzien van verzoekster en haar geliefden. De volgende dag dook verzoekster samen met haar moeder en G. onder bij een vriendin in San Jacinto tot hun vertrek uit El Salvador.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (COI Focus “El Salvador: Veiligheidssituatie” van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn uit wijken waar bendes opereren of met een specifiek profiel, behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-22).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”; “Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”; “Depending on the particular circumstances of the case (...)”, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van benedegeweld moet aldus in concreto aanneemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor de verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aanneemelijk te maken.

5.3. Verzoekster legt in het kader van haar beschermingsverzoek verschillende documenten neer die betrekking hebben op haar identiteit, studies, werk en reisweg, met name haar paspoort, identiteitskaart, studiebewijzen, werkdocumenten, visitekaartjes, diploma secundair onderwijs en vluchtinformatie. Deze elementen staan hier niet ter discussie, maar houden verder geen verband met verzoeksters vluchtmotieven. Hetzelfde geldt voor de foto's van dansaangelegenheden en de verkoopakte van haar wagen die enkel bevestigen dat verzoekster deelnam aan danswedstrijden en televisieprogramma's en zij haar wagen heeft verkocht.

Hoewel verzoekster een inspanning heeft gedaan om haar verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanneemelijk te maken. Er moet vervolgens worden nagegaan of verzoeksters verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aanneemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

5.4. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat op basis van de verklaringen van verzoekster en haar familieleden die zich op dezelfde problemen beroepen, er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde gebeurtenissen die voor haar de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten. Hun vluchtrelaas bevat immers een opeenstapeling van incoherenties, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die betrekking op essentiële elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas waardoor de geloofwaardigheid ervan wordt onderuitgehaald.

5.5. Vooreerst stelt de commissaris-generaal terdege vast dat (i) de verklaringen van haar broers J. en E. over wanneer zij werden benaderd door bendeleden tegenstrijdig zijn met hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ): “Uw broer J.(...) stelt tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij en uw broer E.(...) op 27 juli 2019 benaderd zijn door twee bendeleden die hen wilden afpersen (CGVS 19/24547, p. 17), en ook E.(...) situeert dit incident tijdens zijn persoonlijk onderhoud op een zaterdagavond eind juli 2019 (CGVS 19/24548, p. 19). Bij DVZ hadden zij echter allebei laten optekenen dat dit incident plaatsvond in augustus 2019 (DVZ vragenlijst 19/24547, p. 1, punt 5; DVZ vragenlijst

19/24548, p. 1, punt 5). Wanneer uw broer E.(...) erop gewezen wordt dat zij allebei over augustus spreken bij DVZ, werpt hij op dat hij snel spreekt en er daardoor dingen zijn die niet worden begrepen (CGVS 19/24548, p. 25). Deze uitleg is onafdoende. Het verslag van zijn interview werd immers terug aan hem voorgelezen en hij verklaart ook de tolk goed te hebben verstaan bij DVZ, en alhoewel hij aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud gewag maakt van enkele dingen die niet zouden kloppen in zijn interview met DVZ, vermeldt hij niets over de datum van het incident (CGVS 19/24548, p. 2-3). Hij argumenteert eveneens dat het in juli gebeurde omdat anders de datum van het incident niet overeenkomt met de datum van zijn ontslagbrief (CGVS 19/24578, p. 25). Ook dit is een uitermate zwak excuus, gezien er van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij vanaf het begin verklaringen aflegt die ook coherent zijn met de documenten die hij neerlegt.”

Verzoeksters replek in het verzoekschrift dat haar broers geen “rondlopende kalenders” zijn van wie kan worden verwacht dat zij elke datum en dag van de gebeurtenissen vanbuiten zouden moeten kennen, overtuigt allerminst.

Aangezien de vermeende afpersing en bedreigingen essentiële elementen betreffen van het vluchtrelaas, een vrij recent karakter hebben en de directe aanleiding vormden voor het vertrek van haar broers uit El Salvador, mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij deze bedreigingen op eenduidige en doorleefde wijze zo precies mogelijk in de tijd kunnen situeren, toch minstens wat betreft de maand, zonder dat het daarvoor nodig is dat zij ook een exacte datum kunnen geven. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, vormt hun onvermogen om dit te doen, nu zij de benadering door de benedeleden die hen wilden afpersen bij de DVZ situeren in augustus 2019 terwijl zij bij het CGVS verklaren dat dit eind juli 2019 was, wel degelijk reeds een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van hun relaas.

De bewering dat haar broers bij de DVZ zich de exacte datum niet meer herinnerden, kan niet blijken uit hun aldaar opgetekende verklaringen. Beiden hebben immers duidelijk en spontaan laten optekenen dat deze benadering plaatsvond in augustus 2019 (AD CGVS, CGVS vragenlijsten broers E. en J., punt 5). Verzoekster slaagt er met dit weinig ernstig verweer niet in de desbetreffende tegenstrijdigheden te weerleggen of te ontcrachten.

5.6. Verder zijn ook (ii) de verklaringen van verzoekster en haar familieleden over de benedeleden die haar broers zouden hebben benaderd, niet coherent en op bepaalde punten tegenstrijdig. De commissaris-generaal licht terecht toe: “J. beweert de benedeleden niet te kunnen beschrijven omdat het donker was. Diezelfde benedeleden zouden hem en E. nochtans herkend hebben als bekende personen van televisie (CGVS 19/24547, p. 15). Men zou toch denken dat als de benedeleden enerzijds uw broers konden herkennen, uw broers ook genoeg van deze benedeleden gezien hebben om hen een beetje te kunnen omschrijven. Hij kon hen bovendien goed genoeg zien in het donker om hen aan de hand van hun tatoeages te identificeren als benedeleden van de MS13 (CGVS 19/24547, p. 17).”

Verzoeksters verweer dat haar broers niet goed durfden te kijken naar de benedeleden gezien ze zoveel mogelijk oogcontact trachten te vermijden, maar ze wel hun tatoeages zagen, is niet meer dan een poging om dit gebrek aan logica in hun verklaringen te vergoelijken. Verzoeksters poging tot het bijsturen van deze verklaringen door deze a posteriori te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring is duidelijk na reflectie over de bestreden beslissing tot stand gekomen en kan derhalve niet worden aangenomen.

Verzoekster gaat met dit a posteriori betoog overigens voorbij aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen en de onwetendheid van G. hierover: “Dat hij kon zien aan hun tatoeages dat de benedeleden lid waren van de bende MS13 is daarbij ook tegenstrijdig met zijn verklaringen bij DVZ, waar hij beweerde maar te denken dat de benedeleden lid waren van de MS13 (DVZ vragenlijst 19/24547, p. 1, punt 5). Ook volgens E.(...) zou het om benedeleden van de MS gaan, maar hij beweert dit dan weer te weten omdat hij het gehoord heeft van Salvadoranen en Latino’s die luid spreken, en vermeldt helemaal niets over de tatoeages die J.(...) gezien zou hebben (CGVS 19/24548, p. 20). Het is verder uitermate vreemd dat u maar blijkt te vermoeden dat deze benedeleden van de MS zijn, terwijl uw broers dit wel zo zeker blijken te weten (CGVS p. 8, p. 19). Nog vreemder is dat G.(...) helemaal niets kan zeggen over deze benedeleden en er zelfs niet eens naar gevraagd blijkt te hebben bij uw broers. Zijn excuus, dat hij zich niet comfortabel voelde om het daar met hen over te hebben omdat ze zich nog steeds angstig voelden, kan niet overtuigen (CGVS 20/13226, p. 17). De benedeleden die G.(...) aanspraken vroegen namelijk naar uw broers (CGVS, p. 14), en jullie hebben omwille van deze problemen het land verlaten, dan kan er verwacht worden dat jullie hierover met elkaar spreken.”

5.7. Verzoekster en haar familieleden kunnen verder (iii) geen coherente verklaringen afleggen over de geldbedragen die van hen werden gevraagd. De commissaris-generaal stelt terdege: “Zo beweert J.(...) dat er eerst een bedrag van vijf dollar elk werd gevraagd van hem en E.(...), zij dit de week erop betaalden, waarop het bedrag verhoogd zou zijn geworden naar 500 dollar, maar zij dus slechts één keer die vijf

dollar hebben betaald (CGVS 19/24547, p. 18-19). E.(...) stelt dan weer meermaals dat er eerst 50 dollar van hem werd gevraagd, voor hij zijn verklaringen aanpast naar vijf dollar en zich er dan maar simpelweg van afmaakt dat hij dit niet gezegd zou hebben (CGVS 19/24548, p. 18, p. 21). Bovendien stelt hij, in tegenstelling tot J.(...), deze vijf dollar twee maal betaald hebben (CGVS 19/24548, p. 22). Uw moeder beweert dan weer dat de benedeleden niet bij de tweede ontmoeting vroegen naar de 500 dollar, maar dat zij al onmiddellijk bij de eerste ontmoeting tegen uw broers zeiden dat ze de volgende week 500 dollar moesten betalen. Hiermee geconfronteerd, volhardt uw moeder slechts in haar eigen antwoord, maar geeft zij geen enkele verklaring voor deze tegenstrijdigheid (CGVS 20/13225, p. 19). U weet dan weer enkel dat de benedeleden het bedrag van de renta verhoogden naar een bedrag tussen de 700 en 1000 dollar, maar weet niet of uw broers dit samen of elk apart dienden te betalen (CGVS, p. 24). Volgens uw moeder en G.(...) moesten uw broers dan weer samen 500 dollar betalen (CGVS 20/13225, p. 20; CGVS 20/13226, p. 18), terwijl volgens uw broer E.(...) zij elk apart 500 dollar moesten betalen (CGVS 19/24548, p. 22)."

Dergelijke inconsistente verklaringen over de gevraagde geldbedragen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van verzoeksters vluchtrelaas en kan niet worden verklaard door te stellen dat haar broers degene zijn die de afpersingen en bedreigingen persoonlijk hebben meegemaakt. Van verzoekster en haar familieleden, die beweren hun land van herkomst te hebben verlaten op grond van dezelfde asielmotieven, kan immers in alle redelijkheid worden verwacht dat zij goed op de hoogte zijn van de gebeurtenissen en daar allemaal eenzelfde beeld van schetsen en eensluidende verklaringen over afleggen. De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas. Deze elementen betreffen bepalende ervaringen in verzoeksters leven en dat van haar familieleden waarbij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij, ook al hebben zij het niet zelf meegemaakt, in staat zijn hierover nagenoeg met elkaar gelijklopende, coherente en eenduidige verklaringen af te leggen over hetgeen de broers hen hebben verteld. In casu moet de Raad besluiten dat de verschillende verklaringen te veel uiteen lopen.

5.8. Daarnaast komt het (iv) weinig aannemelijk over dat verzoeksters broers pas op 27 juli 2019 werden afgeperst terwijl zij al sinds december 2018 in Residencial Campo Verde woonden en het programma Calle 7 al ophield met bestaan op 28 december 2018. De bendes oefenen immers doorgedreven sociale controle uit, leggen de inwoners van hun wijken allerlei gedragsregels op via bedreigingen en geweld, via het 'horen, zien en zwijgen'-principe en beperken de bewegingsvrijheid van burgers in deze wijken in sterke mate (UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador" van 15 maart 2016, p. 10-13; COI Focus "El Salvador: Veiligheidssituatie" van 12 oktober 2020, p. 9-11; 14-16). In het licht van deze sociale controle en de agressieve manier van aanpakken van benedeleden, en niet in het minst die van de MS-13, is het allesbehalve realistisch en geloofwaardig dat de benedeleden van MS-13 een half jaar zouden wachten alvorens verzoeksters broers te benaderen en af te persen.

5.9. Verder stelt de commissaris-generaal terecht dat het (v) weinig aannemelijk is dat haar broers helemaal niets lijken te weten over de problemen die verzoekster en G. nog zouden hebben gekend na het vertrek van haar broers.

In voorliggend verzoekschrift houdt verzoekster voor dat zij en haar moeder hierover niets hebben verteld aan haar broers omdat zij hen niet nog meer stress wilden bezorgen. Uit de verklaringen van haar moeder blijkt echter dat zij hun broers/zonen reeds in januari 2020 hadden geïnformeerd over hun eigen problemen (NPO moeder, p. 24). Er kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeksters broers op het moment van hun gehoren, die op 1 en 3 juli 2020 plaatsvonden, hiervan op de hoogte waren. Dat zij beiden echter verklaren dat enkel zij persoonlijke problemen hebben gehad met benedeleden, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van wat verzoekster en G. zou zijn overkomen.

De bestreden beslissing bevat nog de vaststellingen dat (vi) verzoekster het naliet om iets te vermelden bij de DVZ over het incident dat G. zou zijn overkomen en dat (vii) haar opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS over het incident van 6 januari 2020 niet geheel overeenkomen. Deze vaststellingen, waarover omstandig wordt gemotiveerd, zijn terecht alsook pertinent en ondermijnen verder de geloofwaardigheid van deze voorgehouden feiten. Verzoeksters betoog dat zij op de DVZ werd aangemaand om alles kort en bondig te vertellen en dat zij niet de kans kreeg om alles uitgebreid te vertellen, biedt hiertoe geen verschoning. De Raad wijst erop dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst.

De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij eensluidende en samenhangende verklaringen aflegt en dat zij in het vluchtrelaas ook melding zou maken van de problemen die G. heeft gekend gezien ook deze gelieerd zijn aan haar vluchtmotieven.

5.10. Het uitdrukkelijk afstand doen van het beschermingsverzoek en de vrijwillige terugkeer van haar moeder naar El Salvador (viii) is een bevestiging dat het relaas van verzoekster elke geloofwaardigheid mist. Verzoekster stelt dan wel dat haar moeder ernstig ziek was en zij zich genoodzaakt zag terug te keren naar El Salvador in de hoop daar de nodige medische behandelingen te krijgen gezien deze haar hier door Fedasil geweigerd werden; echter blijft het hier bij loutere niet-gestaafde beweringen. Verzoekster brengt niet het minste begin van bewijs aan dat de medische situatie van haar moeder dermate ernstig was dat een terugkeer naar El Salvador de enige oplossing was, ondanks de vrees die haar eerder heeft aangezet tot het vluchten uit haar land van herkomst. Met betrekking tot de stelling van verzoekster dat haar moeder nooit zelf rechtstreeks werd bedreigd, maar wel haar kinderen en dat haar moeder hoopte bij terugkeer niet meer in het vizier te komen van de bendeleden nu haar kinderen het land uit zijn, overtuigt zij evenmin. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat de bendeleden ermee hebben bedreigd om al haar geliefden te vermoorden, waaronder dus ook haar moeder (NPO verzoekster, p. 19). Verder herinnert de Raad eraan dat uit haar eigen verklaringen en de beschikbare landeninformatie is gebleken dat de bendeleden van de MS-13 doortastend en agressief zijn in hun aanpak en redelijkerwijze kan worden geacht dat dit zeker het geval is wanneer iemand in hun vizier is gekomen. Hoe langer de wanbetaling duurt, hoe groter het risico bovendien wordt voor de betrokkene, wat uiteindelijk leidt tot expliciete bedreigingen die zich ook kunnen uitbreiden tot familieleden; geweld wordt geenszins geschuwd en het niet betalen kan tot moord leiden (UNHCR Guidelines, p. 31; COI Focus 12 oktober 2020, p. 16). In deze optiek komt de beweerde hoop van verzoeksters moeder niet meer in het vizier te komen van de bendeleden nu haar kinderen het land uit zijn, niet aannemelijk over. Dit geldt te meer nu in het verleden het tegendeel zou zijn gebleken, aangezien verzoekster verklaart dat zij ondanks het vertrek van haar broers naar het buitenland, door de bendeleden nog steeds werden geviseerd omwille van hun problemen. Verzoekster houdt in voorliggend verzoekschrift nog voor dat haar moeder thans in een klein dorpje woont in de hoop haar identiteit verborgen te houden, maar blijft, los van het nog steeds bestaande risico om door de bendeleden te worden gevonden met alle gevolgen van dien, ook hier bij blote beweringen. De afstand van het beschermingsverzoek en de terugkeer van haar moeder relativeren haar nood aan bescherming en bijgevolg ook die van verzoekster en haar broers. Indien verzoekster en haar familieleden daadwerkelijk het voorwerp uitmaakten van bedreigingen door MS-13, kan redelijkerwijze worden verwacht dat haar moeder zou hebben volhard in haar beschermingsverzoek, wat in deze niet het geval is.

5.11. De overige motieven in de bestreden beslissing, met name de (ix) tegenstrijdige verklaringen die verzoeksters broers hebben afgelegd over de periode waarin zij ondergedoken leefden bij een vriend, (x) haar eigen onaannemelijk gedrag in deze periode, en de (xi) tegenstrijdige verklaringen over de regeling van hun reizen, die terecht zijn en pertinent, laat verzoekster volledig ongemoeid. Zij blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie, de verklaringen van verzoekster en haar familieleden in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de voorgaande bevindingen (i tot xi) van de commissaris-generaal, waaruit talrijke inconsistenties en onaannemelijkheden blijken, voldoende determinerend om te besluiten dat aan het door verzoekster voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Het motief dat verzoekster geen klacht heeft ingediend, acht de Raad overtollig en wordt niet weerhouden noch overgenomen als een pertinente vaststelling. Verzoeksters kritiek hierop dient dan ook niet verder te worden besproken.

Alles in acht genomen, maakt verzoekster aldus niet aannemelijk dat zij en haar familieleden El Salvador hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Nu aan de voorgehouden problemen met MS-13 geen geloof kan worden gehecht, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij en haar familieleden vallen onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat zij om deze reden een gegronde vrees heeft of een reëel risico loopt. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

Het vraagstuk of de bendes in El Salvador louter als criminele organisaties kunnen worden bestempeld dan wel als politieke actoren moeten worden beschouwd, zoals in het in het rapport Nansen wordt besproken, stelt zich hier evenmin gezien geen geloof wordt gehecht aan de voorgehouden vluchtaanleiding.

Verzoekster brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken. Zij verklaart dat zij in een zone woonde waar de bende MS-13 domineert, maar maakt, naast haar vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat zij en haar familieleden bij terugkeer door bendeleden zullen worden vervolgd of geïsoleerd.

5.12. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire” van 13 juli 2021 en de nota 2021/2 van vzw Nansen “El Salvador- Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag” van september 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Daarbij stippen verschillende bronnen aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25). Aldus moet er een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waarnaar in de COI Focus van 13 juli 2021 wordt verwezen en dat ook in de Nansen-nota wordt besproken, handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten. In dit rapport wordt een duidelijk verband vastgesteld tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor bende geweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden geïsoleerd door de bendes.

De Nansen-nota waarnaar verzoekster verwijst erkent uitdrukkelijk dat “in veel gevallen (...) Human Rights Watch een duidelijke link vast[stelde] tussen moord of ander geweld en de redenen waarom de persoon El Salvador in de eerste plaats was ontvlucht. (...) Volgens UNHCR zijn Salvadoranen die uitgewezen worden vanuit het buitenland makkelijk identificeerbaar door bendeleden. Dat maakt dat personen die gevlucht zijn uit El Salvador omwille van specifieke problemen, een bijzonder risico lopen.” (p. 20).

Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (HRW, p. 29 e.v.; COI Focus 13 juli 2021, p. 18).

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke bende gerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “certain returnees from abroad” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “depending on the particular circumstances of their case” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoeksters beweerde problemen met de benedeleden van MS-13 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor haar vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de benedeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden gevisieerd door benedeleden, laat staan dat haar vertrek uit El Salvador om die reden risico verhoogend of verzwarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing kunnen lopen, wijst de Raad erop dat verzoeksters verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven of dat zij als terugkeerder meer zichtbaar zou zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat zij bepaalde gewoontes of een accent zou hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat verzoekster zo lang in België heeft verbleven dat zij niet meer bekend zou zijn met ongeschreven regels.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu haar beweerde problemen met MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

5.15. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoeksters betoog dat zij in El Salvador geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”

5.2. Wat betreft de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, stelt de Raad vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift hier geen concreet verweer tegen voert zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal besluit dat deze stukken geen verband houden met een eventuele nood aan internationale bescherming ten aanzien van El Salvador.

5.3. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021 en de nota 2021/2 van vzw Nansen “*El Salvador- Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag*” van september 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Daarbij stippen verschillende bronnen aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25). Aldus moet er een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk benedeproblemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waarnaar in de COI Focus van 13 juli 2021 wordt verwezen en dat ook in de Nansen-nota wordt besproken, handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten. In dit rapport wordt een duidelijk verband vastgesteld tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor benedegeweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden gevisieerd door de bendes.

De Nansen-nota waarnaar verzoeker verwijst erkent uitdrukkelijk dat “*in veel gevallen (...) Human Rights Watch een duidelijke link vast[stelde]tussen moord of ander geweld en de redenen waarom de persoon El Salvador in de eerste plaats was ontvlucht. (...) Volgens UNHCR zijn Salvadoranen die uitgewezen worden vanuit het buitenland makkelijk identificeerbaar door bendeleden. Dat maakt dat personen die gevlucht zijn uit El Salvador omwille van specifieke problemen, een bijzonder risico lopen.*” (p.20).

Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (HRW, p. 29 e.v; COI Focus 13 juli 2021, p. 18).

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke benedegerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “*certain returnees from abroad*” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers beweerde problemen met de bendeleden van MS-13 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van benedegerelateerde problemen, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand benedegerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat zijn vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven of dat hij als terugkeerder meer zichtbaar zou zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat hij bepaalde gewoontes of een accent zou hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat verzoeker zo lang in België heeft verbleven dat hij niet meer bekend zou zijn met ongeschreven regels.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in zinnen hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu zijn beweerde problemen met MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

5.4. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat hij in El Salvador geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker evenmin een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waar de bendes zich schuldig aan maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoekers geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie van The Guardian, Foreign Policy en PL News ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund. Uit het enkele gegeven dat er in november gedurende twee dagen een piek was in het aantal moorden, zoals blijkt uit de twee nieuwsartikelen die verzoeker citeert, kan niet blijken dat het in casu om willekeurig geweld gaat. Bovendien blijkt uit deze nieuwsartikelen ook dat het aantal moorden onder president Bukele stevig is gedaald en dat hij na de piek in november onmiddellijk maatregelen heeft genomen om het aantal

moorden terug te dringen. Het betreft aldus een zeer tijdelijk fenomeen. Verzoeker toont hiermee niet aan dat de situatie in El Salvador dermate zou zijn gewijzigd dat tot een andere conclusie dan hierboven moet worden gekomen.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES